

vyneseno dne 17. ledna 1924, v tu dobu však již platila novela a), která vešla v platnost 16. října 1922 a dle níž přírážka ta nesmí překročit 10%. Přiznal-li Státní pozemkový úřad 5%, držel se v mezích tohoto předpisu, a poněvadž také všecy dle toho předpisu pro arbitrétní vyměření této přírážky rozhodné momenty kladně neb záporně zjistil a k nim přihlížel, jest tento bod stížnosti planý. Doba zamýšleného převzetí není tu rozhodna, nýbrž doba, kdy novela vstoupila v účinnost, neboť obdoby Šu 42 a), jenž jedná o srážce a tedy o předmětu zcela různém, užití tu nelze. 4. Ohledně ovocných a planých stromu odkazuje se na odůvodnění prvního soudu, jež stěžovatel ve své stížnosti na vrchní soud nevyvrátil. Předpisy a) porušeny nebyly, neboť ovocné stromy byly dle Šu 11 (2) nař. čís. 53/21 odhadnuty, správnost ceny znalecky nalezené však soud přezkoumávati nemůže; bráníť tomu předpis a), když se netvrdí porušení předpisu Šu 41 (3) náhr. zák. v Šu 11 (2) cit. nař. dovolaného resp. Šu 43 (1) náhr. zák. citovaného v Šu 41 (3) tamže. 5. Co se týče pily, nemůže stěžovatel odhadem svým, který prováděl v první stížnosti, čeliti odhadu odbornému. Ostatně ani v druhé stížnosti nesnaží se ukázati, že a v čem předpisy a) a b) byly porušeny. Přezkoumavati správnost odborného odhadu však soud, jak už pod 4. podotčeno, nemůže. 6. Že by právo zavodňovací ve prospěch luk zřízené, byť i v knize vodní zapsáno bylo, tvořilo samostatný majetek, jež by dle Šu 11 (1) cit. nař. čís. 53/21 bylo také samostatně odhadnouti, je naprosto násilné, naopak zavodňovací právo nutně patří k lukám jako právo s jich držením spojené, takže cena jeho dle cit. Šu 11, 1 zahrnuta je již v ceně luk vypočtené dle tabulek.

Čís. 4978.

Zavázal-li se kupitel prodávati nemovitosti, že mu zaplatí převodní poplatky, není prodávatel oprávněn domáhati se na kupiteli, by mu (prodávati) převodní poplatky zaplatil již proto, že mu byly předepsány, avšak jím dosud nezaplaceny. Prodávatel jest však i za tohoto stavu věci oprávněn domáhati se na kupiteli, by zaplatil poplatky přímo u finančního úřadu.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1925, Rv I 509/25.)

Žalovaný ukoupil od žalobců nemovitost a zavázal se v kupní smlouvě, že zaplatí převodní poplatky. Žalobci, obdrževše platební rozkaz na převodní poplatek, domáhali se na žalovaném, by jim poplatek ten zaplatil. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, o dovolací soud žalobu pro tentokráte zamítl. Důvody: Platební rozkaz berního úřadu ze dne 24. června 1924 zakládá solidární závazek žalobců a žalovaného k placení převodního poplatku, jak také výslovně jest v něm uvedeno. Třeba že strany mezi sebou ujednaly, že poplatky z převodu, o které jde, ponese žalovaný, přece jest žaloba předčasnou, neboť žalovaný nezavázal se ve smlouvě k placení poplatků těch žalobcům, nýbrž mají žalobci jen na vůli, kdyby poplatek tento sami zaplatili, by se dle Šu 896, 1042 obč. zák. domáhali náhrady ná-

kladu toho na žalovaném. Žalobci však vůbec ani netvrdili, tím méně prokázali, že poplatek sami zaplatili a není tudíž vyloučena možnost, že žalovaný přece ještě poplatek bernímu úřadu zaplatí, nebo že berním úřadem bude od něho vybrán. Teprve, až žalobci podají o tom důkaz, že poplatek sami zaplatili, nebo že berním úřadem byli k zaplacení donuceni, mohou se domáhati na žalovaném dle §u 896, 1042 obč. zák. náhrady, prozatím však předpoklady tyto žalobci prokázány nebyly, a bylo proto žalobu jako předčasnou zamítnouti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Zavázal-li se žalovaný žalobcům při ujednání tržové smlouvy, že zaplatí převodní poplatky, převzal tím vůči žalobcům, kteří ze zaplacení těchto poplatků dle zákona jsou solidárně právi, závazek, že bude plniti příslušnému finančnímu úřadu (§ 1404, 881 obč. zák.) a žalobci byli nepochybně oprávněni domáhati se na něm splnění tohoto závazku, totiž přímého zaplacení poplatků těch u finančního úřadu a mohli v případě nesplnění tohoto závazku jeho splnění vymoci pořadem §u 353 ex. ř. Žalobci však, nepouživše tohoto jedině vhodného právního prostředku, domáhají se toho, by žalovaný převodní poplatek, na nějž již byli obdrželi od finančního úřadu platební rozkaz, zaplatil do jejich rukou, odůvodňující to tím, že jsou poplatkem zatíženi a že žalovaný k placení tedy dle §u 1042 obč. zák. povinen. Při tomto žalobním návrhu a žalobním důvodu setrvali žalobci v řízení v první stolici přes to, že žalovaný namítal, že žalobci, nezaplativše dosud sami poplatek, nemohou žádati jeho zaplacení do vlastních rukou, nýbrž pro berní úřad. Námitka tato jest v zákoně plně odůvodněna. Z toho, že žalobci obdrželi platební rozkaz na poplatek, neplyne ještě jejich oprávnění, žádati na žalovaném, by poplatek do jejich rukou platil. Tohoto oprávnění na přímé placení nabýti mohou žalobci teprve tenkrát, když sami poplatek zaplatí. Odvolací soud věc tedy správně rozhodl, když tento žalobní nárok jako předčasný pro tentokrát zamítl. Vývody dovolání, snažící se dovoditi, že žalovaný povinen jest platiti poplatek žalobcům, jakmile byl právoplatně stanoven a jest platebním rozkazem na nich žádán, nemohou vyvrátiti správné a zákonu plně vyhovující odůvodnění napadeného rozsudku.

Čís. 4979.

Zodpovědnost majitele hospodářství za úraz, jež utrpěl zaměstnanec po bezpečnostní stránce nedostatečným zařízením elektrického vedení.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1925, Rv I 520/25.)

Žalobcova dcera, zaměstnaná v hospodářství žalovaného jako děvče, byla při dojení krav usmrcena elektrickým proudem. Žalobní